

SLOVENSKI NAROD.</

V Cesanaticu (Romagna) so pred tremi dnevi odkrili marmorjevo ploščo na čast Mazziniju. 500 odposlancev in 31 radikalnih **laških** društev je bilo zastopanih. Govorili so štirje govorniki, pa njih govori so bili tako republikanskega duha, da jih je moral vladni zastopnik ustaviti. Tudi jedna zastava z revolucionarnim napisom bila je konfiskovana. O tej slavnosti italijanski listi večinoma molče, ali jo pa le prav kratko omenjajo. — Italijanskim razbojnikom so se baje povrnil prejšnji boljši časi. V celem Rim-skeje Campagni ni več varno. Celo pred vrati svetega mesta napadajo razbojniki mirne prebivalce. Vlada se prizadeva, da bi temu ropanju naredila konec, pa se jej neče posrečiti. Večkrat se je že kje vnel boj mej karabinjeri in roparji, pa vselej so je nazadnje poslednji srečno odtegnili.

V predvečerašnji seji **francoskega** kongresa se je odveč strani predlagalo več dostavkov, mej drugimi je Desmon stavil predlog, da se odpravi predsedstvo republike. Vsi dostavki so bili zavrnjeni. Potem je pa kongres po precej dolgej debati vsprejel tretji odstavek revizije, da določbe o organizaciji senata ne bodo več spadale v ustavo, s 468 proti 271 glasom. H koncu je stavil še jeden poslanec predlog, da se člani rodbin, ki so vladale v Franciji, iztirajo in konfiskuje njih premoženje. Ta predlog bil je zavrnjen. Včeraj popoldne je imel kongres deveto sejo, v kateri je bilo dosti prepira, pa se ni nič določenega doseglo. Vedni prepiri, novi predlogi in dostavki delo zadržujejo.

Vse časopisje se sedaj bavi z vestjo, da grof Kalnoky obišče **nemškega** kancelarja v Friedrichruhe. To velja za dokaz, da še obstoji nemško-avstrijska zveza. Vsi ugibljejo, o čem se bosta pogovarjala ta dva velika državnika. Sodi se, da so novejši dogodki, tikajoči se orijenta, pred vsem povod njih snidenju. Taki dogodki so egiptovsko vprašanje, pomahomedanjenje sanitetnega sveta v Carigradu, zahtevanje Turčije, da se odpravi konzulsko sodstvo in inozemske pošte v vsej otomanskej državi. Pomenljivo je, da ogerskim listom, celo oficijoznim to snidenje našega ministra vnanjih zadev nič ne ugaja, ter poudarjajo, da je popolnem nepotrebno, ko se je že Tisza sesel z nemškim cesarjem v Ischlu. Ogrbi bi radi sami odločevali vnanjo politiko cele monarhije, zato bi radi, da bi ostalo le pri obisku ogerskega predsednika, in bi tako bilo priznано tudi po diplomatičnem potu vsaj indirektno neko predstvo Ogrske pred drugo državno polovico.

Kakor je Fitzmaurice objavil v spodnjej zbornici, je **angleška** vlada naročila svojim zastopnikom v Rimu in Carigradu, naj se zahvalita dotičnim vladama, ker sti podpirali angleške predloge pri konferenci.

Dopisi.

Od Save 13. avgusta. [Izv. dop.] (Notranjska izjava). V najnovejšem dnevniku z dne 12. t. m. beremo izjavo nekaterih veljavnih notranjskih mož, v kateri ti prav odločno protestujejo proti nekemu članku v „Slovanu“ št. 32, ki neki surovo in neopravičeno napada častitega g. deželnega predsednika tako, da se ta i. rodek domačega časopisja, kakor pravijo, vsakemu dostojnemu in olikanemu možu studiti mora.

Radovedni hitro poiščemo dotično Slovanovo številko, da izvemo, kaj neki je pisal, da se mu mora taka obilna množica mož po robu staviti. In kaj smo našli?

Slovanov članek pripoveduje, da je g. deželni predsednik si letos svoje letovišče izbral v Logatci, nemara ravno z ozirom na volitev deželnega poslanca na Notranjskem, da bi delal zoper njemu ne-

Mokro pa mi oko postane, ko se spomnim njenih teženj, njene bridke osode:

A trnjev le tvoj venec je,
In rod tvoj rod — mučenec je!
Sovražni svet te le prezira,
Prezira te in te prezira. — —

Ura se pomakne na deset, začnemo se pripravljati na odhod. Prav na temenu najdemo v razpoklino vtakneno steklenico, nabasano z vizitnicami obiskovalcev; tudi mi vtaknemo svoje v ta visokošhranjeni arhiv. Včasih je bil v to razpoko zasajen lesen drog, na istem kositarjeva zastava z napisom:

Kamor se oko ozre
Povsod se ti slovenski svet odpre!

Ali premnogi vdarci strele razcepili so drog v drobne trščice, zastava pa se hrani spodaj v bajti.

Zadnjokrat se še ozremo po prelepej domovini, potem pa se uvrstimo za pot navzdol. Skoro bi trdil, da je vračitev nevarnejša. Vrtoglavi propad ravno pred sabo, brez trdne podlage za stopinje, je človek vedno v nevarnosti, da nastopi proti svojej volji sicer jako nagel, ali tudi zadnji pot v globočino.

Srečno pridemo k svojim tovarišem na Greben, kjer se z zalogo jedij in pijač okrepčamo za daljni in precej težavni pot čez „Škarje“ v Logarjevo dolino.

(Dalje prih.)

ljubega dr. Zarnik-a, ali pa morebiti sam za — se pripravlja pot v deželno zbornico. Tako „Slovan“.

Zdaj pa vprašamo, ali bi se g. deželni predsednik res tako silno onečastil, ko bi i res delal zoper kacega vladni neljubega kandidata, ali pa tudi sam kandidoval. Ali so njegovi predniki mari ob volitvah križem roke držali? Je li mari njegov nekdanji prednik in sedanji minister za nauk in bogočastje g. baron Conrad vse poštenje izgubil, ko je za Idrijo kandidoval in celo propal? In je li za grofa Schönborna kaka sramota, da se je dal v deželni zbor moravski voliti? In g. baron Winkler sam, ali ni bil mnogo let deželni in državni poslanec goriški? In ako mu zdaj „Slovan“ podtakne željo priti v deželni zbor kranjski, zakaj bi bilo to tako nedostojno, ostudno in gnusno, da bi bilo zoper to treba klicati celo Notranjsko na orožje in na upor?

Vrhu tega pa nikar ne pozabimo, da je vrednost tiskovne svobode ravno v tem, da se smejo kritikovati tudi visoke vladne osebe. Saj vemo, da Dunajski časniki niti samemu grofu Taffe-ju ne priznajo. Strašanska srditost časnikaškega našega Benjamina zastran tega Slovanovega članka se nam torej ne zdi naravna, ampak zelo zelo umetna in bojimo se, da Vi notranjska gospoda neste vsi vedeli, kaj ste podpisali, in da je nekdo Vašo dobrovoljnost in Vašo udanost do častitega g. deželnega predsednika, katerega tudi mi drugi spoštujemo, zlorabil.

Iz Starotrške doline na Notranjskem 12. avgusta. [Izv. dop.] V hudo razburjenih časih živimo. Kako pa tudi ne bi, ko se tako črni politični oblaki zbirajo nad nami, in ko Notranjska pred durmi stoji, da pokaže, zaslužijo li njeni prebivalci ona jako laskava odlikovanja od družih Slovencev, ki se jim zlasti sedaj pred volitvami od vseh in posebno od neke strani v toliki obilnosti poklanjajo. Narodno probujeni so res naši Notranjci; nemškim kolovodjem bi se srce radovalo, ko bi videli, da se njihovi prosti kmetje toliko zanimajo za politično javnost; narodno prebujeni so tudi v tem zmislu, da večina njih sme brez nevarnosti čitati „najnovejši dnevnik“ — to bodi g. prof. Šuklje-ju povedano, ki se je hvalil, kako je njegov organ zlasti mej nami razširjen, in koval iz tega mastne dedukcije za svojo gosposko mizo; — ali ona skrivna in vendar vsem poznana roka, ki s prečudnimi mahinacijami, tako da jo le malokdaj moreš kreniti po prstih, dosega vse, kar njej godi in jej navadno prideš na sled še le, ko je že prepozno, ona roka poseza tudi sedaj pred volitvami mej nas Notranjce in nastavlja jako duhovito izumljene zanjke, v katere lovi one, ki potrebujejo vkljub svoje narodni zavesti še jasnega pouka, tako da se ni čuditi, ako je naš kmet zbehan bolj kot kedaj. Tu ti ustane prorok, ki ti z lepimi, medenosladkimi besedami šepče na uho: „naročite se na najnovejši dnevnik“, volite tako, kakor se Vam tam pripoveduje, g. tako želi, prikupili se boste s tem g. grofu, da Vam bo vse storil, kar ga boste prosili, in da bo skrbel, da se davki zmanjšajo, saj veste, da ima on vso pravico v rokah!“ In črna suknja in kolar dajeta tem besedam toliko tehtnosti, da drže, kot bi pribil in privezal. Gospod kaplan! ravno Vi bi morali imeti najmanj povoda biti sredstvo oni skrivni roki in zagovornik nekdanjega, tudi od Vas takrat smrtno sovražnega, „brezvernega Šuklje-ja“, kakor ste ga često blagovolili nazivati. Mari res mislite, da se tako lahko kar iz rame na ramo napravi Pavel iz Savla? In ali je to možak, ki je danes bel, kakor sneg, a jutri ko potegne druga sapa za njegovo osebo, reče, da je to črno, kar mu je bilo prej belo? ali to narodnjak, ki je na poziv vrlega našega pisatelja in pesnika, da bi svoje talente posvetil zgodovini slovanski, odgovoril: „A, das Slavische schmeckt mir nicht“? Ali je to značaj, ki je v zahvalo g. Stritarju za Dunajska pisma porogljivo v družbi rekel: „no, ta se mi je pa usedel!“? In vendar ste vi prorok njegovih naukov! — Ali ko bi bilo samo to! Tu zopet pride drug prorok, ki nam pesek v oči meče, rekoč: „Če bo dr. Zarnik tudi izvoljen, saj se bo zopet odpovedal, saj on neče biti poslanec, raje ga ne volite!“ Ali naj na to kaj odgovorim? — Nič! Saj nas Vi, gospod, sami nemate za tako neumne. — Pa še tretji pride, — vseh dobrih reči je troje — in ta pride celo z zelene veje: okrožnico Vam pošlje, češ, da notranjski volilci perhorecirajo članke „Slovanove“ in dajo popolno zaupanje gosp. deželnemu predsedniku in da naj le volijo po svoji vesti in svojem prepričanju, to se pravi, se ve, tistega z zelene veje v Cerknici, ki je poslal okrožnico, na katero se je ujeti dal celo mož — župan, na katerega bi bil človek grad zidal. Dobro, zaupnico damo radi g. dež. predsedniku, ali je pa to disciplina, ko kandidatje za poslanca rastejo kot gobe iz tal? — In slednjič pa še to: Ali ne bi bilo umestneje, da bi bil gosp. Obreza sklical volilni shod na isti dan, kakor je obljubil gosp. dr. Zarnik poročati svojim volilcem? Čemu po nepotrebi zapravljati gnotne moči naših volilcev, ki stanujejo tako daleč od Postojine? Toraj naj bi šli naši volilni možje v malo dneh trikrat v Postojino in to sedaj, ko je največ dela na polji? Mogoče je le, da gosp. Obreza tistikrat, ko je odposlal svoje vabilo, še vedel ni za dr. Zarnikovo nameravanje. (?) Vsekako bi se moralo to oboje na jeden dan goditi, če se že mora zgoditi. Človeka jeza in žalost obhaja, ko vidi na jedni strani tako usiljivo stezati prste tiste skrivne roke, na drugej pa mlačnost, omahljivost in nedoumno brkljanje onih ljudij, ki so v prvi vrsti poklicani svetiti našim Notranjcem.

Vender lahko smelo trdim, da bodo naši volilni možje iz kmetskih občin mesta Loža osteli pri tisti moški besedi, ki so jo izrekli v „Slovenskem Narodu“ takrat, ko je dr. Zarnik odstopil, v tistem poslanem, v katerem so s svojimi podpisi dali popolno, brezpogojno zaupanje dr. Zarniku. Naj bi le vsi volilci tako dobro vedeli, kakor naši, da gre tu za značajno moštvo, a ne za osebo dr. Zarnikovo, da, ko bi tudi desetkrat boljšega poslanca imeli, kakor je dr. Zarnik, v tem slučaju ne smemo voliti družega, nego njega; kajti ko bi ga, izrekli bi s tem le, da se ujemamo z načeli onih ljudij, ki nam hočejo komaj pridobljene narodne svetinje s potujčevanjem izneveriti.

Saj ne zahtevamo nič, kar ne bi bilo utemeljeno. Le pogledite na brate nam Čehe! Zakaj so si oni že toliko priborili? Samo zaradi tega, ker se ne puste od nobenega za nos voditi, ker se ne klanjajo in ne verujejo sladkim vedno obetajočim, a samo obetajočim besedam. Le ne premehki in prepohlevni! V nas samih je moč, sami si moramo pomagati. Godilo se nam bo tako, kakor si sami zaslužimo.

Z Dolenjskega 12. avgusta. [Izv. dop.] (Najnovejši dnevnik in dr. Zarnik.) Vsak narod časti in spoštuje moše, ki branijo njegove pravice, njegove koristi. Narod, ki ni hvaležen tistim, ki zanj delajo, ni vreden, da jih ima. Zatorej se nam tukaj nič kaj ne dopada, da se uradno glasilo nekaj časa sem tako strastno zaganja mej drugimi tudi v dra. Zarnika, ter ga, kolikor le mogoče, v blato tlači.

G. dr. Zarnik je bil nekdanj tudi naš poslanec in zatorej se zanj že nekoliko časa zanimamo in vemo, kdo je. Mi vemo, da je on zvest sin materi Sloveniji od mladih nog, ter v najhujših stiskah, ki jih je naš narod imel, nikdar ni omahoval. Najnovejši dnevnik mora sam priznati, kako so se imele „Novice“ in tudi drugi slovenski listi mnogo zanimivega berila zahvaliti njegovemu peresu. Pa kako možko se je on obnašal tudi v deželnem zboru. Naj omenimo le jedno. Kako korenito je on pobijal v deželnem zboru sesiji 1878 različne zvijače in krivice nemškutarske pri volitvi v kupčijsko zbornico. To je bilo pravo veselje, poslušati in brati njegove govore. Pa še nekaj vemo. Mej našimi odvetniki je g. dr. Zarnik v malem kardelci tistih, ki slovenske uloge sodnijam podajajo in slovenski obravnavajo. Že leta 1871 je on kot odvetniški koncipient delal večinoma slovenske uloge in ljudem slovenska pisma, ter se je držal in se še drži tega načela strogo tudi kot odvetnik, čeravno vemo, kako pisano se gledajo taki odvetniki še dandanašnji. To je značaj! Da se torej najnovejši dnevnik upa tacega moža očitno grditi in celo zasmehovati ga, to se nam zdi preveč, to mora vsacega poštenega Slovenca razžaliti, in odločno moramo od tukaj protestovati proti tacemu ravnanju.

Kaj imamo Slovenci res že tako obilico delavnih narodnjakov, da bomo mirno gledali, ko jih bodo pred svetom grdili in po blatu valjali? To bi bila nehvaležnost, celemu narodu v sramoto.

Sploh pa tukaj ne razumemo, zakaj se vladni list toliko zaletava v dra. Zarnika in se z vsemi štirimi upira, da bi ga Notranjci za poslanca ne volili. Saj se vendar to v prednost šteje grofa Taaffeja vladi, da se ona v volitve ne meša. Zakaj ravno tukaj izjema? Saj vendar vsi dobro vemo, da gosp. dr. Zarnik nikdar ni bil Taaffejevi sistemi protiven.

Mi Notranjcem ne bomo nič svetovali, kako naj volijo, ker dobro vemo, da so sami dosti modri in našega sveta ne potrebujejo. Ampak če kaj, to jim g. dra. Zarnika priporoča ravno vladna protivnost. Saj je ljudski zastop za to in to je pravi pomen ustavne pravice, da ljudski zastopniki vlado kontrolirajo. Za to je pa treba neodvisnih moških značajev, ki si upajo tudi vladi resnico povedati, ne pa — prepohlevnih kimovcev.

Iz Velenja 12. avgusta. [Izv. dop.] Lepa misel začela je naudajati tukajšnje rodoljube in čim dalje, tem bolj se govori o tem, tem živahneje je zanimanje za to idejo. Naj mi bode torej dovoljeno, da v tej zadevi javno izpregovorim in stavim vprašanje: Ali bi ne bilo mogoče tu pri nas ustanoviti telovadno društvo Sokol z imenom „Šaleški Sokol“ ali vsaj podružnico „Savinjskega Sokola“? Marsikdo utegne ugovarjati, da bi to bilo težavno, kar je deloma tudi res, a le tedaj, če človek nema resne volje. Ako je pa dovolj resne volje, potem je Slovencu vse možno.

Ko bi se uresničila ta lepa misel, kako bi se po naši krasni dolini razvila narodna zavest. Čitalnica naša, ki dan danes nekako dremlje, bi zopet oživela in društvo „Sokol“ navduševalo bi marsikaterega mlačenža in omahljivca in celo pri nasprot-nikih bi vzbujalo spoštovanje, ko bi videli, s koliko srčnostjo se potegujemo in borimo za mili naš narod, kako hrabro čuvamo svoje pravice, kako telovadno naše društvo razen za gibčnost in krepkost telesa tudi skrbi za duševno izobraževanje, za omiko in kot posledico, za socialno in politično veljavo. Ko bi ta misel postala meso in kri, čutil bi se ves slovenski svet, da ima tiba naša dolinica razen naravne lepote še toliko zavednih in odločnih delavcev na narodnem polju.

A ne samo, da bi ta misel vzbudila marsikaterega še dremajočega, uplivala bi blagodejno tudi na naše sosede in kakor val v vodi dela vedno širše kroge, tako bi tudi narodno probujenje, iz političnega spanja zavzemalo vedno več sveta.

Torej, rojaci dragi, poprimimo se dela z vso srčnostjo, bodimo složni in delavni. Močij imamo dovolj in upati smemo, da se nam pridružijo tudi bratje s Št. Florijanskega in iz Slovenjograškega okraja. Upati pa smemo, da nas bode pri tem podpiral vrli Savinjski „Sokol“, naše Čitalnice kum, le zatecimo se z zaupanjem k njemu. Pokažimo, da nam bije srce za narod, da smo v istini čvrsti in pogumni sinovi matere Slave, da se ne ustrašimo ovir in težav. Torej zakličem navdušeno vsem rodoljubom v našej dolini in vsem našim sosedom: Brzo na delo!

V. I.

Od sv. Križa pri Tržiči. 13. avgusta. [Izv. dop.] Toliko se je že pisalo o nesrečni kugi, ki tako mori in davi naše ljudstvo, ki je že toliko žrtev zahtevala in jih še zahteva, o nesrečnem žganju — a vse brez uspeha; kajti vedno več se požije te strupene pijače; in ni se samo mej moškimi ukoreninilo žganjepitje, marveč tudi ženske se ga ne branijo. Nasledkov žganjepitja ne bom popisaval, saj so dobro znani in očitni. To poletje je pri nas že več oseb pograbila ta skoro neiztrebljiva kuga. Da bi noben več ne bil njena žrtva!

Opozoriti tudi hočem naše slavno županstvo, naj se prebudi iz spanja, katero je bilo pred neka terimi leti tako zelo razširjeno po slovenskejši našej deželi. G. župan! popustite nemščino — saj ni jedinozveličavna, in uradujte nam v našem domačem jeziku, katerega so naši predniki govorili; dopisujte uradom v slovenskem jeziku, katerega ste najpopred znali. Ne ozirajte se na Tržič, ne pričakujte od tam odrešenja.

Pripravite mi kmalu veselo priložnost, da Vas bodem zamogel javno pohvaliti. Dokler sami svojega jezika spoštovali ne bomo, kako zamoremo pričakovati od naših nam toliko sovražnih Nemcev in nemčurjev, da bodo spoštovali nas in naš jezik.

„Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti.“

Z Gorenjskega 13. avgusta. (Surovost na Rudolfovi železnici.) Bilo je na Trbižu 27. julija t. l. okoli 11. ure, ko so se izdajali listki za vlak v Ljubljano. Stopim toraj k blagajnici ter poprosim nič slabega sluteč v slovenskem jeziku, naj mi dade karto. Toda kaj se zgodi? Mesto da bi mi dal karto, začne isti uradnik surovo in s provokatoričnim glasom dopovedovati, da ne razume „diese windische Sprache“. In ko ga opomnim, da bi pač moral znati na Trbižu slovensko govoriti, se zadere: „was, diese Sprache — ja können mich

gerne haben“. — Za Boga! Ali je Trbiž sredi pruske dežele? Kako se zamore kaj takega zgoditi na Trbižu, kjer bi uradniki morali znati najmanj tri jezike: slovenski, nemški in laški, kjer je mnogo občejanja z vsemi tremi narodnostmi. Kje si tolikokrat imenovana enakopravnost? Tukaj se vidi prav dobro, kako vodstvo državnih železnic spoštuje enakopravnost narodov, nastavlja joč uradnike ne razumevajoče jezika narodovega, kateri se povrhu še obnašajo kakor kaki paše, ne pa kakor uradniki, ki so nastavljeni, da prijazno občinstvu postrežejo, ne pa da komu v obraz mečejo besede: „ja, können's mich gerne haben“. Uradniki, ki slovenski kruh jedo, zaničujejo slovenski jezik. Ne gre isti uradnik (in vsi drugi, ki z njim v isti rog trobijo) mej Cimbri in Teutone, da ne bode slišal slovenskega govora. Misli si li vodstvo Rudolfove železnice s tacimi uradniki pridobiti simpatije in zaupanja slovenskega ljudstva? — Še nekaj moram omeniti od Trbiške postaje. Ravno isti čas je bilo zunaj na kolodvorski verandi mnogo občinstva sedečega ali sprehajajočega. Iz čakalnice tretjega razreda pride stara ženica in za njo so bili še drugi ljudje, a „portir“ zareži nad njo — ne kakor se spodobi pri ljudeh, marveč kakor mi psa zapodimo — z besedama: „marš veg“. Pač ni imel „portir“ zato nikacega povoda, ker zunaj je bilo še dosti prostora; in kjer smejo biti jedni, smejo biti tudi drugi, kajti za vse naj velja jednaka pravica, vsi so plačali z enakim denarjem. Če si uradniki državnih železnic tako tolmačijo prijazno občejanje in uljudnost z občinstvom, ne bodo pridobili spoštovanja niti sebi niti državi, katera je je nastavila, in katera bi imela gledati na to, da bi bilo njih obnašanje podobno poštenih ljudi obnašanju.

Ravno istega dne je prišlo mnogo romarjev z Lušarij in mej temi je bila tudi mati z dvema dečkoma. Stala je žalostna pred blagajnico, ker sama ni znala nemško, kasir pa — kakor je že popred rečeno bilo — ne slovensko; zato je jej ni mogoče bilo povedati, kaj da bi rada imela. Čakala je toraj, da bi dobila kakega človeka, ki bi jo odrešil iz silnega položaja. Slučajno pride nek gospod in tega poprosi vsa boječa, da bi namesto nje vzel pri blagajnici listek. In kako mu je bila potem hvaležna, ko ji je listke prinesel!

Takih slučajev se gotovo na tej postaji mnogo prigodi, ker uradniki tu ne znajo slovenskega. Koliko sitnosti in nadlog imajo slovenski potovalci, ki ne razumejo blažene nemščine. Kdaj se bode pri nas v tem obziru na bolje obrnilo?

Domače stvari.

— (Gledališkega vlaka iz Ljubljane v Prago) ne bode, vsaj ne začetkom septembra, kakor je bilo določeno. V narodnem gledališču v Pragi prično namreč zdaj počitnice in potrebna so tudi neka popravila. Odbor za gledališki vlak ima danes zvečer sejo, katere ukrepe priobčimo v prihodnji številki.

— (Slovenska slavnostna predstava) v soboto 16. dan t. m. je, poroča se nam, osigurana. Kakor izvemo, poslovi se ta večer uzorna pevka in igralka, gospodič. Matilda Nigrinova, katero nam odpelje nje sestra Gustika s seboj v Belgrad, kjer je odslej angažovana tudi Matilda na kr. srbskem narodnem prizorišču. Čestitamo njej, nam pa nikakor ne, ker izgubimo na njej izvrstno, marljivo moč. — Gledé lož opozarjamo občinstvo, da je predstava na par, začetek pa ob 8. uri zvečer.

— (Odbor „Sokola“) je v svojej seji dne 9. t. m. sklenil, da se udeleži dne 31. t. m. slavnosti izročitve zastave pevskega zboru čitalnice v Kranji, 7. septembra pa slavnosti dvajsetletnice čitalnice v Vipavi.

— (V čitalnični restavraciji) svira jutri zvečer vojaška godba domačega pešpolka šte. 17. Povod: Konec Sokolovega kegljanja in razdelitev dobitkov. Začetek ob 8. uri.

— (K volitvam na Štajerskem.) V Šent-Lenartskem okraju naših 45, liberalnih 6 glasov, v Mariborskem okraju naših 72, liberalnih 51, v Bistriškem okraju naših 29, liberalnih 24 glasov, tedaj vkupe naših 146, nemškutarskih 81 glasov. 15 glasov dvomljivih, izid 2 volitev še neznan. Naša zmaga torej popolnem gotova. Ravno tako ugodno v vseh drugih volilnih okrajih. Osem poslancev dobimo gotovo, mogoče celo deset.

— (Iz Središča) se nam 12. t. m. piše: Kandidat g. prof. Kuustek s spremljevalci bil je na

kolodvoru od predstojnika g. Davorina Čuleka z več družimi tržani radostno pozdravljen. Na kolodvor postavili so Središčani več finih voz z ličnimi konji. G. kandidat, kakor tudi drugi spremljajoči ga gospodje, b. l. so v prijaznej g. Čulekove hiši gostoljubno vsprejeti in postreženi. — Po oficijalnem delu podali smo se v znano hišo g. Cajukoviča. Tu napivalo se je vrlim Središčanom. Tudi pelo se je vmes. Slava narodnim Središčanom!

— (Iz Tinja pri Slov. Bistrici) se nam piše v 13. dan t. m.: K današnji volitvi treh volilnih mož privrelo vse polno Bistriških agitatorjev, še Sternberger in Stiger sta se gori potrudila. Pa odšli so z dolgim nosom. Izvoljeni so bili skoraj jednoglasno gg. župnik Lenart, dr. J. Vošnjak in M. Vabič, posestnik. Tukaj še neso tla za šnopsa žejne duše, kakor v sosednji Šmartinski fari, ki si je včeraj zopet veliko sramoto nakopala.

— (Dr. Miroslav Tyrš), predtelovadec „Sokola“ in profesor zgodovine utemeljnosti na vseučilišču v Pragi, je na gorenjem Štajerskem, kjer je bival s svojo obitelji, napravil pred petimi dnevi izlet na planine, od koder se ni več vrnil. Domneva se, da ga je zadela kaka nesreča, to tem bolj, ker je odšel sam. Dr. Tyrš bil je še le 40 let star.

— (Umrli) je včeraj popoldne v Ljubljani umirovljeni polkovnik Wolf pl. Wolfenberg, ki je v domačem polku dolgo vrsto let služil.

— (Umrli) je 9. t. m. g. France Rožič, duhoven Goriške škofije na svojem domu v Bali pri Kviškem. Bil je pokojnik še le 31 let star, vzgleden duhoven in zvesti sin svojega naroda. Blag mu spomin!

— (Izlet.) Več udov krajskega obrtnega društva odpelje se jutri v Litijo, da si ogledajo ondoto tovarno in pa znani grad Bogensperk. Udeleženci snidejo se o 5. uri zjutraj na južnem kolodvoru, od koder se odpeljejo z mešanim vlakom.

— (Jako veliko uro) z nihalom dobil je z Dunaja g. Josip Geba, urar v Slonovih ulicah. Ker jednake ure ni v Ljubljani, je vredno ogledati si solidno in lepo delo.

— (Prememba posestva.) Črnomeljsko graščino (Črnomelhof), dosedaj lastnino g. Antona Homata, kupil je za 26.000 gold. g. Ignacij Javornik, posestnik na Vrhniki.

— (Iz Trsta) se nam poroča o koncertu „Sokola“ v 10. dan t. m., da so se vse točke zanimljivega sporeda jako povoljno izvrševale. Posebno pohvalno se omenja Eisenhutovo „Sokolado“, pevske zборе pod vodstvom g. Stele-ta in pa telovadbo, ki je bila toli izvrstna, da je vsakej posamičnej vaji sledilo burno priznanje. Učitelj telovadbe g. Lavrič sme s to predstavo biti vseskozi zadovoljen. Po končanem sporedu pričel je živahen ples, ki je trajal do 3. ure zjutraj. Vsa zabava bila je izredna, vendar imela je tudi svojo senčno stran, in ta je, da se „Sokoli“ pri takih prilikah preradi poslužujejo italijanščine. Ta nedostatek mora se takoj preprečiti, sicer bode iz „Sokola“ slovenskega navstal „Sokol“ italjanski, kakor je na isti način 1848. l. zamrla Čitalnica v Trstu. Čujte in pazite!

— (Šolsko) ravnateljstvo v Starem trgu na Notranjskem izdalo je na svetlo sledeče 16 strani debelo poročilo: „Razredba učencev in učenk četerorazredne ljudske šole v Starem trgu poleg Loža koncem šolskega leta 1883/4.“ Vseh učencev in učenk vkupe je v to učilnico hodilo vlani 637.

— (Vabilo.) V spomin rojstnega dne Nj. Veličanstva cesarja Frana Josipa I. priredi mesto Črnomelj, Narodna čitalnica in prostovoljna požarna bramba dne 18. t. m. na mestnem gričku veselico po sledečem sporedu: 1. Nagovor g. mestnega župana. 2. Petje. 3. Loterija. 4. Ljudska zabava. 5. Ples, umeteljni ogenj in kres. Začetek ob 3. uri popoldne.

— (Razpisani učiteljski službi.) Na dvorazrednici pri sv. Križu pri Turnu in na novi jednorazrednici pri sv. Juriji v Izlaku. Plača po 400 gld. in stanovanje. Prošnje do konca t. m. na okr. šol. svet v Litiji.

Telegrama „Slovenskemu Narodu“:

Rajhenburg 13. avgusta. V Rajhenburgu sijajna zmaga. Izvoljen narodni volilni mož!

Dunaj 14. avgusta. „Fremdenblatt“ govoreč o sestanku Kalnokya z Bismarckom, naglašja obeh velikih držav zvezo, ki služi njim specijelnim kakor splošnim evropskim interesom. Osnovana na spoštovanju tujih pravic,

Lašnina in tisk „Narodne Tiskarne“.